

ALIG MEREM REMÉLNI..

Búcsúzzunk kedvenceinktől:

a motorbiciklitől, a jegestől és a rikkancstól

Nem, nem kell azért megjedni: nem halnak meg, nem is disszidálnak. Csak éppen nem fogjuk hallani őket. Mert hát vasárnap megjelent a csendrendelet.

Persze, azért még nem változott meg minden. Vasárnap óta már három nap eltelt, de azért a környék kedvence, a „Vörös bestia” még végigberregi, zakatolja az éjszakát. A Vörös Bestia ugyanis motorbiciklil, gazdája éjjelkor jár haza rajta és nehogy másnapra kijöjjön a gyakorlatból, hát a tömbünk körül futógyakorlatot végez rajta. Éjjeltől hajnalig.

Ámde nem tart ez már soká. Itt a rendelet, fel lehet jelenteni, dutyiba csukatni mindazokat, akik nappalunk és éjszakáink nyugalmát feleslegesen zavarják.

Például itt van a

RÁDIÓ.

Nem az enyém. A szomszédom rádiója. A szomszédom végtelenül bamba egy alak. De arra van esze, hogy amikor én az ötödik szimfóniát halgatom, szép, halk részi, azt ahogy trarara-rá, tarara-rá, akkor ő gyorsan becsavarja a masináját és — én nem tudom, hogyan tudja a nap bármely órájában elővarázsolni, de nála mindig a Kazal éneklő azt, hogy «Megint, de megint, de megint». Es ha elzárja a rádiót és újra kinyitja, akkor megint.

Azonkívül a szomszédom álmatlan ember. Náv emberek erre azt hiszik, hogy az az ő baja. Pedig az én bajom. Hallom, felkel, bemegy a fürdőszobába. Oh de szép zenéje van hajnali háromkor a csobogó víznek. Aztán énekel. Mindig azt, hogy „Hol van az az utca, hol van az a ház” és én is mindig kérdeztem magamtól hol van az az utca, hol van az a ház, ahol éjszaka aludni lehet?

Egyszer gondoltam, küldök neki lumenit. Hadd aludjék. Aztán meggondoltam, vettem egy csomag vatát és a fülembe tettem, mert az olcsóbb volt.

Azóta nem hallom, csak a nagyobb zajokat. Például a második emeleti gyárigazgatók zsúrjait. Annak is csak egyes részleteit. A lábdobogást, a sikongatást. Hogy sose halunk meg. Engem már ez a pusztá fellevés is elkeserít.

No, most, midőn az ember éjszaka nem aludt, nappal vágyódik némi csendre. Reggel haikor megjelenik az utcán a

továbbá, hogy friss meleg a pattogott kukorica.

Es a kedves jövődömondók, ijedt kis egerekkel a kalitkában, akik rámförmednek, hogy miért nem kérde meg szerencsém? Es az álhadifogyok,

álbénák, álnémák és álvakok hada:

— Csak pár fillért szegény nyomorultnak, ne menjen el mellettem asszonyom, uram, szépkisasszony, csak párfillért...

★

Még tivőt a rikkancs, a jeges, a béna hadfi, a síp, a motorbicikli, minden, minden, még a szomszéd rádiója is. De már ez a rendelet olyan szép, olyan békés, olyan megnyugtató, hogy szeretnék felülvilteni boldogságomban, olyan hatalmasat, hogy engem vigyen be elsőnek a rendőr.

Fehér Klára

JEGES.

— Jeges... je... ge... es... tessék, itt a jeges! — kiabál. A ház asszonyai cicseregve szaladnak végig a gangon, futnak le az utcára, éppen az ablakom alá:

— Jó reggelt, Mucika, ma rosszul néz ki, drágám.

— Piri! Angyalom, ha csináltattad ezt az izéstelen pongyolát? Hogy mitket szóznak manapság az emberre. Hja, a demokrácia...

Alig, hogy kicsevegték magukat, jön kedvencem, a rikkancs. Nem kell nekem ujságot olvasnom, ott ordítanak el minden a ház előtt.

— Legújabb kiadás... szenzáció... meggyilkolták, összekötözték... megszóktették, nem igaz... de igaz... nyilatkozott... visszavonták... kivonulnak... bevonulnak.

Persze ennyi információ után már zúg a fejem, több ujság nem kell. Megyek az irodába.

FÜTTYSZÓT

már sekat hallottam. De olyan szépét, amelyet egynémely villamoskalauz produkál, még soha. Van egy síp, egy úgynevezett Beszkárt síp, ami lágy zene a többihez képest, ezt a sípot kellemes használni, ez kötelező, ez az előírás, ez helyes, mincképpen folytán nem használja senki. Gyermekkorunk összes trombitálóvágyát élék ki egyesek, indulókat fújulnek el, részleteket Wágnér operákból. És az ember mindenre elkészülve száll fel, mégis összeressen, miként, ha a légvédelmi szirénák üvölteneének fel.

Erről jut eszembe: szirénák. Volt egy idő, amikor azt hittem, hogy a hajókürtök, vonatsípok, autódudák, villamos és biciklisengők valamit jeleznek. Figyelemre, óvatosságra. intenek. Csak az utolsó napokban vettem észre, hogy önálló hangszerek. Viháncolva csilingelnek, dudálnak, üvöltötenek, visonganak, régen megfeledkezve eredeti hivatásukról, egetek és dobhártyát törnek.

AZ ÁRUSOK

Ők az élő lelkiismeret. Figyelmeztelnek, hogy szeméien fogok meghalni, ha nem spórolok és nem ragasztom házaimat csoda-csirizzel. Ők kiabálnak rám, hogy egy ragasztás, egy köpés és a fezem újra ép. Lelkembe dalelják, hogy tisztkövet, tisztkövet, másik oldalon, hogy vegyek virágot,

s. 23. sz.

		Budapestre vonatkozó újságcikkek			
		Szerző:	Fehér Klára		
Cím:		Alig merem remélni			
Forrás:		Igaz szó			
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)		
	1947 aug 27				
Helyszám	Személy	Idő	H	T	
		1947			
Osztályozás					
384.04					
Szerkesztői házi nyomda 1926 — 8891					